

Arrest

nr. 128 869 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 december 2013 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. GUINEE, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 september 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen nam op 23 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 26 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/09/2013 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voornaam: E.(...) E.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de bestreden bijlage 20 in haar geheel dient te worden vernietigd.

2.2. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat dat *"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."* De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *'instrumentum'* worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *'negotium'* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.3. In een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster betoogt daarbij onder meer het volgende:

"(...)

Het middel is gegrond omdat ook in casu het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd. Alleszins is er geen verwijzing naar art. 7 van de wet van 15.12.1980."

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen vermeld moeten worden.

2.5. Zoals verzoekster terecht aangeeft en zoals blijkt uit de hierboven geciteerde bepaling van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit (zie punt 2.3), beschikt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te

verlaten te betekenen, waardoor dit nader dient te worden gemotiveerd (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187.001).

2.6. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“(…)

Uit hetgeen volgt zal overigens blijken dat dit eerste middel van verzoekster niet van aard is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag door verwerende partij werd geweigerd én om welke reden haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Het staat onmiskenbaar vast dat verzoekster de motieven begrijpt en kan begrijpen die aan de beslissing met bevel van verwerende partij ten grondslag liggen.

Voor de goede orde benadrukt verwerende partij dat de wetsebepaling waarop verwerende partij zich gebaseerd heeft om deze beslissing uit te vaardigen vermeld is in de bestreden beslissing, met name artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981, hetgeen verzoekster ook door eenvoudige lezing te weten is gekomen. Dit artikel vermeldt zeer duidelijk dat bij gebreke aan de mededeling van de bewijsdocumenten binnen de gestelde termijn, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zal weigeren, desgevallend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft het enige wetsartikel dat de burgemeester toelaat een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, zodat deze motivering een juiste motivering in rechte is.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld, mét verwijzing naar de wettelijke grondslag artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981, dat verzoekster heeft nagelaten de gevraagde bewijzen binnen de vastgestelde termijn voor te leggen. Ook het aan de beslissing gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten werd genoegzaam gemotiveerd.

Daarmee heeft verwerende partij aangetoond dat aan de motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980, in casu voldaan is, alsook aan de materiële motiveringsplicht, en aan het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist overigens niet dat de beslissing tot weigering van verblijf zélf gebrekkig zou gemotiveerd zijn, of niet zou gemotiveerd zijn. Verzoekster weidt in haar eerste middel enkel zeer bondig uit over de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, die volgens haar niet voorhanden zou zijn, quod non. Bijkomend moet worden opgemerkt dat verzoekster evenmin betwist dat zij de wettelijk vereiste stukken niet heeft overgemaakt aan verwerende partij.

Recapitulerend dient dan ook te worden vastgesteld dat geen der onderdelen van het eerste middel van verzoekster gegrond zijn.”

2.7. De Raad stelt vast dat in de aan verzoekster ter kennis gebrachte beslissing wordt uiteengezet op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens verzoeksters aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen, doch dat een afdoende motivering inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. De Raad wijst er in dit verband op dat verweerder niet heeft aangegeven op welke juridische grondslag en meer specifiek op grond van welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij werpt op dat het onmiskenbaar vaststaat dat de (feitelijke) overwegingen die staan vermeld in de akte die aan verzoekster werd betekend haar toelaten om te achterhalen om welke reden haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en verwijst wat de juridische grondslag betreft naar artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit. Hierbij gaat de verwerende partij er echter aan voorbij dat dit geenszins volstaat omdat artikel 8 van de vreemdelingenwet, zonder in enige uitzondering te voorzien, uitdrukkelijk bepaalt dat in een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te worden vermeld die in het concrete geval werd toegepast.

2.8. Verzoekster dient derhalve te worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel, dat eveneens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, en waarin verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.9. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster geen middelen aanvoert die gericht zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het ontbreken van een middel heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (cf. RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Bijgevolg is het beroep ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de verzoekende partij een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van deze beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN